

zoo vurig begeerde ontkomen aan 't eigen, bloeddonkere leven, wég in dat andere, dat lichter, toch vaster omlijnde, zijner romanpersonen....

En ja, dan tóch nog, eindelijk was zij gekomen — hij gaf er zich pas reenschap van toen hij, alweer een uur misschien, had doorgewerkt, trachtte aanstonds driftig de notie ervan in zijn hersens opzij te dringen — eindelijk de concentratie, de scherpe visie, de werkroes, onvolprezen, schenkend afzondering en vergetelheid.... Nu zoo maar doorgaan, o, doorgaan! .... Maar zijn ooren gonsden van krampige spanning, moeheid omknelde zijn voorhoofd met ijzeren band. Hij werd er trillerig en beklemd van, stond weer op, liet zich achterover vallen in een anderen, een langen stoel, sloot de oogen — en zie, o, onmiddellijk, daar stond ze weer, in stillen lampeschijs, hief een fleschje in de hand, fronste de breede wenkbrauwen tot donkere ruigtetjes boven koel-strakke ooggaandacht.... rook aan dat fleschje.... keek dan op en glimlachte, mild en stralend....

En Huib reikte zijn armen omhoog en kreunde van verlangen.

Maandagavond. Morgen, om dezen tijd, zou het zijn. Nog vier-en-twintig uur. Hij dacht eraan, terwijl hij wat kleinigheden afdeed, moe en suf in zijn hoofd. Van ochtend was zijn roman afgekomen. Af. Klaar. Hij kon het zich nog niet verwezenlijken. Vreemde leegte toch altijd weer, als zoo iets „af” was, een werk, een wereld, waarin vele, vele maanden lang hij had geleefd. Even een huiver gaf het — iets van sterven....

Aan dat bezoek dacht hij nu, morgenavond, zag er vaag tegen op, ondanks zijn donker broeiend verlangen. Zij rekende op hem, zou zonder twijfel alléén zijn. Alléén met haar.... Nu, best, heel goed dan; hij zou haar wat kunnen vertellen van zijn nieuwe boek, dat immers toch af was nu — niets meer aan te bederven — en zij van haar studie, van haar overige leven misschien ook wel. Probeeren zou hij ten minste, daaromtrent eens wat diepers te weten te komen: haar jeugd, haar thuis — haar voorstellingen, haar gevoelsleven....

Klop op de deur. Maartje alweer, plompe meid, en wat slaafs gebogen. „Meneer, daar is meneerre.... nou, u weet het wel, die dikke.... Bleekert geloof ik.” Ze lachte verlegen.

„Meneer Blécour.... Maar ik heb je toch gezegd, Maartje....”

„Jawel, meneer, maar die meneer zei, ik moest het u toch maar effe zeggen. Hij moest u noodzakelijk spreken.”

„Hm.... Nou.... Laat die meneer dan maar boven komen.”

Een minuut later, hoed in de hand en benauwd van het klimmen, kwam hij binnenstropelen, de zeer dik geworden Blécour, Huibs oude vriend en misschien wel meest verwante collega — bijna kaal zijn schedel, goor-wassig en glimmend; het vroeger glanzzwarte baardje veel doffer